

Az én felelősségem próbatétel idején

„Gyűlölség, és harag ne legyen köztetek, mert kevesen vagyunk mi magyarok és ha mi nem szeretjük egymást, akkor minket e világon bizony senki sem szeret (...)

Sok nyomorúságban sínylődtek és sok megpróbáltatásban van részetek, de vegyétek észbe, hogy a mi országunk nehéz szeglete a világnak és emberemlékezet óta mindig csatáznak érte a kelő nap és a nyugvó nap népei. Itt csap össze keletnek és nyugatnak örök forgószele, és minden népet hamarsággal elsöpört innen. Senki birodalma sem volt itt maradandó. Csak a magyarok népe állt meg e földön kimozdíthatatlanul, és magányosan, véresen is megáll a helyén, míg lesz, aki meghaljon érte. És lesz! Sok harcosaink sírjától dombos a mi országunk. Magyar temetők nyomják le itt nagy súllyal a földet, hogy se a nyugati szél, se a keleti szél talpuk alól a világnak a vesztére soha el ne hordja, mert ettől bizony kibillenne a forgandóság örök tengelye. Ezért nekünk akkor is küzdenünk kell, mikor nem csatázunk. Nemcsak hadibárrdal, nyíllal és kopjával kell megvívunk a harcot, de vívunk kell a lelkünkben is, csaták után, romlásban és szerencsétlenségben. A bátorságot és hadifegyvereket Ázsiából hozták a mi pogány eleink. Sose tagadjátok és felejtsetek őket! A harc feletti harcra pedig a szent királyok és térítő nagy papjai örökségül hagyták reátok az Úrnak tanítását, mellyel mindig akkor győz majd népünk, mikor elvesztek a csaták fegyverei.”

A tatárjárás után országot járó Fehér Barát szavai ezek Tormay Cecil „Az ősi küldött” című regényében.

Mi mindannyian ősi küldöttek vagyunk a Kárpát- medencében. Küldetésünk van a mai és a még éveken át előttünk álló nagy próbatétel idején.

Három kérdésre keressük a választ:

1. Jelen helyzetünkben miben áll próbatételünk?
2. Mit jelent ma ősi küldötnnek lenni?
3. Ebben a próbatételben mi a mi tennivalónk?

1.

Jelen helyzetünkben miben áll próbatételünk?

Jelen helyzetünk maga a próbatétel, a megoldandó feladat.

A tatárjárás utáni helyzet és a mai helyzetünk sokban hasonlít, de sokban különbözik is.

Hasonlóságok. Mind a tatárjárás, mind a 90 éves kommunista, valamint szociálliberális pusztítás után az ország romokban hevert, illetve hever, s emberveszteségünk óriási. Az életben maradtak sorsa pedig bizonytalanság, rettegés és megosztottság. Ugyanakkor mindkét történelmi helyzet egy gyökeresen új kezdet lehetőségét és szükségességét is jelentette.

Különbségek. 770 évvel ezelőtt ez a térség viszonylag ritkán lakott volt, ma sűrűn lakott s a fejlett technika következtében globálissá zsugorodott. Az embervilág is megváltozott. Akkor a hívó, megújító szó még ősi gyökerekből táplálkozó öntudatra építhetett, ma a lakosság széles rétege emberségében lerongyolódott, és nemzeti, erkölcsi öntudata elsorvadóban van. Akkor ugyan pusztított a kolera, a pestis, ma szellemi dögvész tizedeli népünket.

1241-ben a tatár elhagyta az országot, ma a korábbi országpusztítók s újra termelődő utódaik jól szervezetten, számos kulcspozícióban – bankokban, médiában, a kultúra és a tudomány területén cinikus gátlástalansággal rombolnak, hazudnak tovább, jelentős nemzetközi támogatással. Ma is élet-halálharcot vívunk, de más eszközökkel. E harc néhány jellemzője a következő.

1. „Magyarországon polgárháború van”. – mondta ki már 1999-ben Granasztói György az Európai Unió volt nagykövete. A legtöbb kárt az értelmiség árulása okozza.

2. A nevükön nevezhető gonosz erők a globális nagytőke támogatásával gazdasági, pszichológiai – és most már vegyi – eszközökkel totális hadjáratot folytatnak az összmagyarság ellen.

3. A társadalomban még mindig a kettős mérce érvényesül; l.pl. Képíró Sándor és Biszku Béla ügyének megítélését. Még mindig csak papíron (de iure) vagyunk jogállam, a valóságban (de facto) nem.

4. A média a kultúrharc leghatásosabb eszközeként az emberi jogok lábbal tiprásával naponta mérgezi az emberek lelkét, rombolja értékrendjüket, megrontva a gyermekeket, szétzilálva a házassági, a családi kötelékeket.

5. A keresztény Magyarországon, az egész Kárpát-medencében a keresztény ellenes és magyar ellenes cselekedetek mindennapi gyakorlattá váltak, - mert engedték!

6. A hazaárulás a Magyar Értelmező Kéziszótár szerint „a haza iránti köteles hűség megszegése.” – Ma már az emberek tízezrei – tudva és tudatlanul, magánemberként és hivatalos személyként – a hazaárulások sorozatát követik el!

Ezt a helyzetet súlyosbítja, árnyalja az USA-ból kiinduló s az egész világra kiterjedő pénzügyi csőd. A helyzet rendkívül paradox. A Zeit-Fragen nevű svájci hetilap 2011. augusztus 2-i számában Eberhard Hamer professzor „Az USA pénzügyi elitje a világot szisztematikusan kamatrabszolgáságba kergeti. Az imperializmusnak egy új formája” címmel fejti ki ennek a pénzügyi világcsődnek a lényegét. Idézi S. Rotschildot: „Aki a pénzt birtokolja, az uralkodik a világon”. Rámutat, hogy aki az amerikai jegybank (FED) ura, annak pénznyomdája van, amely határtalan mennyiségű pénzeszközt szállít a pénzviláguralomhoz. Az újság a következő számában, augusztus 9-én Jacob Augstein fejti ki, hogy az USA a világ legeladósodottabb állama. Adósság állománya 14,7 billió (14 700 000 000 000,-) dollár. 1917 óta 93-szor emelte adósságplafonját és már régen túl van azon a határon, hogy valamikor is vissza tudja fizetni adósságát. Jelenleg napi 6 milliárd dollár új adósságot csinál, hogy egyáltalán fizetőképes legyen. Mégis – egyelőre – őrzi pénzügyi világuralmát az említett korlátlan pénzeszköz birtokában. A svájci lap ugyanitt idézi Joseph Stiglitz Nobeldíjas amerikai közgazdászt: „Az egyenlőtlenséget világszínvonalon üzzük”.

Nos, ebben a helyzetben élünk mindannyian. Egyikünk sem léphet ki belőle. Hatalmas súllyal nyomaszt. Ahogyan ez a helyzet még az éjszakai álmainkba is beleférkőzik, úgy a próbatétel alól sem bújhat ki senki. Ám a próbatételben helyt lehet állni, - és kell is! Előle megfutamodni – lassú öngyilkossággal egyenlő.

Ma legtöbben – noha értelmetlen – úgy teszik fel a kérdést: mi lesz az én személyes sorsom? A valós kérdés így szól: mi az a közös sors, amiben én is osztozom? Mi az én felelősségem ennek a közös sorsnak a vállalásában és alakításában? – Mindenki csak olyan mértékig vállalja a felelősséget, - de azt igen! – ameddig hatóköre terjed; személyes életében, családjában, munkakörében; ez utóbbiban legyen akár takarító, vállalati igazgató vagy „miniszter” (:azaz szolga).

Próbatételünk, feladatunk, napi küzdelmünk súlyponti lényege: lélekerősítés, erkölcsi megújulás, az értékrend helyreállítása bennünk és környezetünkben. Ezért kérem, hogy amiről a továbbiakban szó lesz, azt mindenki magára vonatkoztassa, illetve magán kezdje el.

2.

Mit jelent a mai helyzetben

ősi küldöttnek lenni?

Emberi mivoltunk, a lelkünk legmélyebb rétegéig kell lehatolnunk, hogy a kérdésre választ adhassunk.

A lélek természeti valóság: az ember minden sejtjét átjáró, élő lényege. Az ember egészséges fejlődése egy tudatosulási folyamat, haladás a lélek kollektív tudattalanjának a magvában, a Selbstben működő legfontosabb őskép, a félelmetes erejű istenkép felé. Következésképp az egészséges, a teljes személyiség kifejlődése csak a hit és a tudás összhangjában lehetséges. Enélkül életünk csonka marad.

Az érett személyiségnek mindig van rendeltetése. Egy belső hang kényszeríti, Isten törvényeként kényszeríti: elhivatott, küldetése van. Ez nemcsak a kiemelkedő személyiségek sajátja. A legegyszerűbb embernek is van rendeltetése, csak a belső hang fátyolosabb, távolibb, esetleg elfojtja a hazug félrevezetés.

Mi a küldetés? Nálunk hatalmasabb erőtl. kapott nagyléptékű, az életünknek értelmet adó feladat. A küldöttnek küldetéstudata van, belső törvényként tudatosuló készítetése a feladat vállalására.

Van magyar küldetés is. Forrása a Pusztaszeren vérrel megpecsételt szerződés. Ez a Kárpát-medencéhez kötött, annak teljes életét átfogó és harmonikus fejlődését célzó feladat, amelyben a magyarság több ezer éves múltjának és 1100 éves kereszténységének kapcsolata elválaszthatatlan. Küldetésünknek, misszióknak ez utóbbi részét Jézus a kereszthalálával pecsételte meg.

Az ősi küldött ezt a lelke ősi tudattalanjából forrásozó hittel ápolt ősi múltat ébreszti, izzítja eleven erővé.

A küldetéstudat tehát belső törvényként irányítja életünket. Az egyén, de a nemzet is annyira hibázza el az életét, amennyire hűtlenné válik ehhez a saját törvényéhez. Népünk súlyos beteg, azonban alig néhányan gondolnak arra, hogy ennek az oka az,

hogy elhomályosult a bennünk működő istenkép. Isten ugyan változatlanul jelen van, mégis magunkra maradtunk, mert mi hagytuk el Őt. Árvák, árva nép lettünk. Ez a mi betegségünk lényege: az árvaság!

Az ősi küldött, - aki mindannyiunkban erősebben vagy gyengélkedve él, - az árvaságból hív vissza. Az ősi küldött a hit és a tudás összhangjában, a magyarság és a kereszténység összhangjában gyógyulni hív. A gyógyulás útja: cselekvő élettel felelni a hívásra. Ezt jelenti a felelősség, az én felelősségem.

Ősi küldöttnek lenni tehát: személyes felelősség múltunkért, jelenünkért és jövőnkért. Így, együtt, mert az idő folytonosságából haláláig nem tud kilépni senki.

3.

Ebben a próbatételben mi a tennivalónk?

Sokan eddig is tették azt, amit kellett. Egyszerű dolgokról van szó. Éljük bátran, igényesen, szeretetben a magunk életét a családban, a munkahelyen s a közéletben! Ugyanakkor nyitott szemmel figyeljük az ország és a Kárpát-medence életét, követve Kölcsey Ferenc tanácsát: „közdolgokban hallgatni, hol káros vélemény vagy tett nyilatkozik, hű polgárnak nem szabad.”

Személyes tennivalónk két szóban: szeretetszolgálat és megújulás. Mi a szeretet és mi a megújulás lényege?

A szeretet nem csupán érzelem. Jóval több annál. A szeretet a másik ember javát is munkáló magatartás. Ezerféle apró megnyilvánulása van az apró jócselekedetektől az önfeláldozó hősiességig.

A megújulás folytonos személyiség-regenerálódás. Az idős Albert Schweitzer lelkész, orvos és orgonaművész ezt írja: a legnagyobb dolog az életben: „elhasználatlan emberként végigmenni rajta.”

Persze a múlt lezárása és az újrakezdés herkulesi feladat. Egyénnek, közösségnek egyaránt. A mostani különösen. Hosszú esztendőik súlyos tehervállalását jelenti mind a kormány, mind a lakosság számára. Nem csatázunk fegyverekkel, de küzdenünk kell, s ebben a küzdelemben a vezérkar és a sereg egymásra szorul. A kormánynak hiteles munkájához szüksége van a lakosság támogatására. A lakosság pedig a kormány gondoskodó segítségével még mélyebbre süllyed. Együtt kell hozzánőnünk a közös feladathoz, mert bizony még egyikünk sem nőtt hozzá. Ez igényes bizalommal

vállalt társak nélkül nem megy. Az egyénnek közösséget kell építenie, a kormánynak – a közösségépítést támogatva – külföldön, a Kárpátok karélyában s azon túl szövetségeseket kell megnyernie. Idevág Márai Sándornak 1942-ben a „Röpirat a nemzetnevelés ügyében” írt tanulmányából a következő megállapítás: „A magyarság jelenti Délkelet-Európában azt a kiegyensúlyozó erőt, amelynek hasznos és üdvös kihatásairól semmiféle új európai hatalmi konstelláció nem mondhat le. A magyarság létezéshez való jogának legfőbb bizonyítéka a magyar alkotmány sérthetetlensége, a Szent Istváni állameszme töretlensége és a magyar nyelv.”

Ugyanakkor ebben az iszonyú hazai és nemzetközi ellenszélben kettős feladatokat kell megoldani.

Egyszerre kell gazdasági csődből emelkedő pályára állítani az országot és lelkében megújítani, újra nemzetté építeni a lakosságot, egységbe integrálva az egész Kárpát-medencei nemzetközösséget. Az elsőnek feltétele a második feladat megoldása, de a másodikhoz az első megoldása is szükséges.

A lelki megújulás maga is kettős feladat: párhuzamosan egyszerre kell a nemzetnek talpra állni és emelkedni is; feldolgozni, meggyógyítani az utolsó évszázad sebeit, – köztük a legsúlyosabbat, Trianont – és megindítani minden magyar ember egészségessé válását, személyes erkölcsi fejlődését.

A megújulásnak van egy időbeli és egy tartalmi paradoxona. Az időbeli: nem lehet jobb időkre várni, hogy majd akkor kezdünk új életet. Nekünk mindig a régi (a jelenlegi silány) körülmények között kell megújulni. – A tartalmi: mi a 2/3-os választási győzelem után nem kezdhettünk tiszta lappal. Nincsen tiszta lap. Nekünk úgy kell ezt anyagilag és lelkileg elnyomorodott „modern” államot egészséges kultúrállammá alakítanunk, szerveznünk, hogy ehhez a beteg államhoz tartozunk, ennek a polgárai vagyunk. Olyan a helyzetünk, mint akik – Albert Schweitzer hasonlatával élve – „egy székesegyház megrongálódott alapjait a hatalmas építmény súlya alatt újítyák meg. Az előrehaladásnak semmi kézzelfogható jele nincsen, ami kitartásunkat táplálná. Egy roppant nagy forradalmat kell forradalmi cselekvés nélkül végrehajtani.”

Az országépítő, lélekerősítő munkából kivétel nélkül mindenkinek ki kell vennie a maga részét. Nincsen olyan jelentéktelen ember, akinek ne lenne olyan feladata, amit csak ő tud elvégezni.

Vizsgáljuk meg, mit tehetünk, ami csak tőlünk függ és nem kerül pénzbe, mert akkor ezt meg kell tennünk!

1. Élünk igazságban! Enélkül tovább süllyedünk az erkölcsi és a gazdasági nyomorba. Igazságban élni annyi, mint a valóságot olyannak merni és tudni venni és mutatni, amilyen. Ehhez az akarat bátorságára és az értelem metsző világosságára egyaránt szükség van. Csak ha ez a jellemvonás és ez a képesség kialakul bennünk, akkor válunk képessé mások iránt a személyválogatás nélküli szeretetre. Akkor ismerjük fel, hogy életproblémáink igazi megoldása csak tudatos erőfeszítéssel lehetséges, és a fájdalom meg a szenvedés része a boldogságnak. Vegyük fel tehát a munkát és a szenvedést a sorsunkba! Ekkor rájövünk, hogy életünkben a vállalt szenvedésnek mindig van valami személyes emberfejlesztő üzenete. A szenvedés szigorú tanítómester. Lényeglátásra szoktat, s göröngyös keskeny ösvényen vezetve döbönt rá nehéz, de értelmes feladatokra. A szenvedést is vállaló szeretetnek csodálatos a matematikája: minél többfelé osztjuk, annál több lesz belőle. Ugyanakkor a szeretet a cselekedeteivel és légkörével az egyetlen igazi egységteremtő erő a családban, a nagyobb közösségben s a nemzetépítésben egyaránt.

2. tennivalónk: pontosan emlékezzünk és emlékeztessünk! Ez vonatkozik egyéni tapasztalatainkra éppúgy, mint családi életünkre és hazánk történelmére. Egy nép élő emlékezete a nemzeti hagyomány és annak ápolása. Mélyen igaz Kölcsey Ferenc figyelmeztetése: "Minden nemzet, amely elmúlt kora emlékezetét semmivé teszi vagy semmivé tenni hagyja, saját nemzeti létét gyilkolja meg." – Jól tudjuk: az emlékezet lényege a múlt megjelenítése. Ezzel épít hidat a jövőbe, mert a jövőt ma építjük azzal, hogy alakítjuk a körülményeket s formáljuk az embert a múltbeli tapasztalatok felhasználásával. Az ember ugyanis az idő folytonosságában élő lény, akinek a múltja és a jövője a jelen léleképítésén múlik. Kudarcokkal teli múltat feldolgozni és a legkeservesebbnek tűnő jövőnek is a siker, a fejlődés reményével nekiindulni csak erős és szüntelen megújulásra képes lélekkel lehet. De azzal lehet!

3. tennivalónk: őrizzük meg tisztán a szívünket! Igazában ez segít „elhasználatlan embernek” maradni. A szív képletesen sem csupán az érzelmek központja. Az ószövetségi Példabeszédekben olvashatjuk a figyelmeztetést: „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg a te szívedet, mert abból indul ki minden élet”. A mélylélektani tapasztalatok szerint a szíven a teljes személyiségnek a tudattalanban gyökerező magvát értjük. Ezzel kell harmóniában élnünk. Ez a feltétele annak, hogy az életértékek iránti fogékonyságunkat megőrizzük s ezek megvalósítására legyen elég erőnk. Vörösmarty Mihály a gondolkodás és a jellem együttes értékelő és alkotó képességét így foglalja össze: „áldozni tudó szív nemesíti az észet.” Az értelmiség helytállása is ezen fordul meg.

A szív legfontosabb képességére Jézus világít rá a Hegyi beszédben: „Boldogok a tisztaszívűek, mert ők az Istent meglátják.” Emlékezzünk csak: betegségünk, árvaságunk abból fakadt, hogy elhomályosult előttünk az istenkép. A tiszta szív gyógyít, visszavezet Istenhez, fogékonnyá tesz a szeretetre, melynek legnagyobb hősei az édesanyák, a honvédek és a bizonyágtevő mártírok. Gyakorló terepe pedig a mindennapi élet. Legtöbbször már apró tettekkel is sokat segíthetünk. Hőstettek ritkábban van szükség.

Végigtekintve helyzetünkön, küldetésünkön és tennivalóinkon, marad még bennünk – valószínűleg többünkben – egy aggasztó kérdés.

Befejezésül

tegyük fel: Vajon nem késtünk-e el?

Jézus jó hazafi is volt. Aggódott Jeruzsálem sorsáért s még időben így figyelmeztetett: „Vajha megismerted volna te is csak a te mostani napodon, amik néked a te békességedre valók!” (Lukács ev. 19,42.)

Hallgatásra ítéltsége idején Ordass Lajos hitvalló evangélikus püspök rövid igemagyarázatában Jézus figyelmeztetéséről így szólt:

„Uram!

Még most sem késő? Bennem sokszor él ilyen aggodalom.

Amikor ezt mondtad, hazád sorsa terhelte szívedet. Most amikor nekem mondosz, hasonló gond tölt el engemet. Félek: nem ismerjük föl, ami békességünkre szolgál. Mert ugyan mit teszünk ma? Mindent, ami alkalmas a külső és a belső harc

föllobbanására. Dicsekvéssel erőt mutatunk. Fenyegetőzünk. Egymáson tipródunk. A hatalmaskodás nagy hangját használjuk. És olyan halkká lett a szolgáló egyház szava! Pedig a Te útmutatásodat kellene megszólaltatnia. És mégis – ha jól értelek -, még ma sem késő!”

Dr. Rókusfalvy Pál

Budapest, 2011. 09.13.

